

Hồi 23

Bọn chúng tưởng dọa nạt thế, Trùng Dương cùng mọi người sẽ sợ hư chân kinh mà không dám tiến lên, nào ngờ Châu Bá Thông chỉ cười lên ngật nghẹo không thôi!

Cười đã một hồi chàng nhăn mặt nhú mày làm mặt quỷ lên và bảo bọn chúng:

- Tốt lắm hai chó con ơi, đừng rung cây nhát khi mất công! Nếu hai con có thể làm vỡ được chiếc hộp chỉ một phen hao thôi, thì anh em chúng ta không những hai tay dâng chân kinh lên trao cho hai con, mà còn mời hai con xuống dưới núi vào quán gần đây uống rượu, uống đến chừng nào no bóc ké mới thôi!

Trùng Dương cũng cảm thấy buồn cười, nên đứng im một chỗ. Hai quái nhân không tin lời nên bốn tay nắm chặt bốn góc hộp kéo mạnh “rắc!” “rắc!” kêu lên mấy tiếng, chiếc sừng tê ngu dài ba tấc.

Trùng Dương thầm kính phục cho nội lực của hai quái nhân quả khác thường và tại sao biết được chân kinh ở Tung Sơn mà đến cướp, thật là một chuyện khó mà lý đoán cho ra.

Hai quái nhân cố sức một hồi, biết mình không đủ khả năng để phá hủy chiếc hộp, bèn dứt tọt chiếc hộp vào trong túi, quái nhân đứng phía tả cười lên khen khét và nói:

- Bọn người đừng vội đắc ý, bộ Cửu Âm chân kinh này là một vật vô chủ, bọn người có thể từ Hoa Sơn lấy về đây, thì chẳng lẽ chúng ta không có thể đoạt lại từ trong tay của bọn người hay sao? Nếu bọn người có đủ bản lĩnh đoạt trở lại được thì chúng ta sẽ phục sát đất mà không dám đến quấy rầy nữa!

Trong sáu đệ tử của Toàn Chân phái, chỉ Khuru Xử Cơ là người tính nóng như lửa nên vừa nghe xong đã giận dữ quát lên:

- Nếu bọn mi không trả lại chiếc hộp cho ta thì đừng hòng còn xuống núi, xem kiếm đây!

Mũi kiếm đã theo tiếng nói bay ra “Soạt” một tiếng kiếm quang vung thành một làn sáng bạc đâm mạnh vào ngực quái nhân áo da.

Quái nhân ấy không chút bối rối, đứng im bất động, chờ cho mũi kiếm chạm sát tới chiếc áo da, nhanh như cắt, hấn trên cứng thân mình, lồng ngực một hít một thở, Khuru Xử Cơ cảm thấy thế kiếm như rơi vào một đồng bông gòn mềm nhũn, khiến mũi kiếm trượt sang một bên, quái nhân áo da thân hình như một con lợn, lòn nhẹ ra sau lưng Khuru Xử Cơ, vung trái ra một chưởng. Khuru Xử Cơ cũng nhanh nhẹn không kém mũi kiếm vừa tấn công địch thủ không trúng lập tức bước chéo sang phía tả, trong lúc thân hình vừa di động mũi kiếm đã

quét ngang một chiêu “Tinh Hoành Đẩu Chuyển” (sao Đẩu chuyển quay) hóa giải được thế công của đối phương nhanh như điện chớp. Tuy là một chiêu hóa giải, thủ nhiều hơn công, nhưng nguy hiểm vô cùng, Trùng Dương buột miệng khen:

- Hảo chiêu! Xử Cơ nên lui ra, để sư phụ đối phó với hai tên quái nhân này, bọn nó sẽ không trốn vào đâu được!

Thì ra trong lúc quái nhân đấu với Khuru Xử Cơ, Trùng Dương đã khám phá ra bí mật của hai quái nhân này, chàng thấy rõ võ công của đối phương tuy kỳ kỳ, nhưng phần nữa nhờ vào uy lực của lớp áo da kia, và lớp áo trên thân hình của hai gã kia dường như làm bằng chất da của loại sa ngư rồi dùng chất thuốc đặc biệt tẩm luyện bên ngoài, sau đấy mới thoa thêm một chất dầu khiến cho trơn nhớt không chỗ để tay, quyền cước của bọn chúng đều có một phương lộ tựa như con thủy xà đang trườn sóng.

Trùng Dương nhớ lại trăm năm về trước ở Triết Đông gần vùng biển có lưu hành một thứ quyền pháp gọi là Thủy Láng quyền, tương truyền do một lão ngư ông hiệp khách về đó ẩn cư và sáng chế ra quyền pháp đặc sắc ấy, có thể sử dụng ở trên bờ hay lặn sâu dưới đáy nước, công hiệu và uy lực đều ngang nhau

Sau khi đã biết rõ tông phái của đối phương Trùng Dương đã có sẵn kế hoạch để khống chế bọn chúng. Chàng liền bước ra bảo hai quái nhân:

- Hai người nên nói rõ tên họ cho bản đạo biết vì những kẻ đến được Tung Sơn này, đa số đều là những nhân vật thành nhân, còn thứ co đầu rút cổ giấu họ giấu tên không xứng đáng là anh hùng trong thiên hạ.

Hai quái nhân dùng giọng mũi “hừ” một tiếng và nói:

- Mi muốn biết rõ tên họ của nhị lão gia đây à? Chúng ta là Đông Hải Điều Ngao Cơ Âm gia Song quái tên Âm Trường Hà và Âm Trường Giang, nghe nói tôn giá đến Hoa Sơn được Cửu Âm chân kinh, nhưng không biết cách mở hộp rạ Như vậy có phải là phí của trời không? Cho nên anh em của lão gia bạo gan lên đây định mượn xem qua cho biết, nhưng thấy tôn giá không có ở nhà, nên mới sanh tâm đoạt chạy luôn. Bây giờ gặp được ông ở đây! Thật là may mắn! Tôn giá vui lòng cho ta mượn chân kinh trong ba năm. Và đúng ba năm sau ngày nào mời tôn giá đến Đông Hải, đảo Điều Ngư tìm chúng ta mà lấy chân kinh về.

Nói xong phân ra hai bên tả hữu của Trùng Dương mà chạy qua, Châu Bá Thông và sáu đệ tử Toàn Chân phái chưa hề nghe danh tiếng của Đông Hải Âm thị Song quái

Riêng Trùng Dương sớm đã cất bước phiêu bạt khắp giang hồ nhớ đến một sự kiện. Có lần chàng đi ngang qua miền Triết Giang Định Hải, nghe nhắc đến ở Đông Hải có hai anh em sanh đôi rất quái lạ và cặp quái nhân song sanh ấy họ Âm, hùng cứ một hoang đảo ở giữa biển, trên đảo có bày một Hải Loa trận (trận

pháp con ốc biển) để ngăn ngừa người lạ lên hoang đảo, nếu kẻ nào tự ý xông vào trận, tất phải chết mà không đường trốn thoát. Cho đến những ngư dân phụ cận gan lì nhất, cũng xem đảo cấm ấy và những hải vực xung quanh là một vùng bất khả xâm phạm mà không héo lánh đến chài lưới!

Hai quái nhân lại tàn nhẫn quá mức, nếu vạn nhất ngư dân rủi gặp phải bọn chúng, thì nhất định ghe chìm người chết, đừng mong sống sót mà trở về!

Lúc nghe được tin tức ấy, Trùng Dương rất muốn đến hoang đảo kia để xem Song quái họ Âm ấy là nhân vật thế nào mà ngang dọc hung tàn đến thế. Nhưng vì chưa có cơ hội nên chưa thực hiện được ý nguyện.

Ngờ đâu Song quái hôm nay lại dẫn xác đến đây, lại còn ra tay đoạt chân kinh toan đem đi, thật quả là hữu duyên ngàn dặm...

Song quái sau khi xưng tên họ toan lòn qua mình Trùng Dương thoát chạy đi, Trùng Dương “hừ” lên một tiếng rồi bỗng thối ra sau hai bước, giơ tay ra ngăn lại và quát:

- Chạy đi đâu

Lúc chàng vừa thối lui một bước, chàng đã đẩy ra hai luồng nội lực chặn đứng Song quái lại không cho tiến tới. Âm thị Song quái chợt cảm thấy thân hình của mình chạm phải một tiềm lực vô hình, bị hất ngược ra phía sau.

Võ công của Song quái là độc môn võ thuật của tự hai người sáng chế ra thành một bộ môn võ thuật đặc biệt, như lúc này cuốn tròn thân hình thành một trái cầu người để tống vào địch thủ, tên gọi là Thủy Mâu công, tựa như một con sứa biển đang lội giữa biển khơi.

Khi hai người quỳn nhau thành một khối tròn như quả bóng để xông đến người Trùng Dương. Môn công phụ ấy gọi là Hải Vương Tinh. Hải Vương Tinh cũng là một sinh vật dưới đáy biển, thường hay ẩn kín nơi kẹt đá dưới đại dương để đột kích các thủy tộc khác.

Hải Vương Tinh chính là một loài sứa độc, thân hình dẹp bằng phẳng, có năm chiếc sừng dài như tay người, gặp phải con mồi thì năm chiếc sừng ấy giương ra bao chặt lấy thân hình con mồi siết mạnh cho chết, sau đấy mới đút con mồi vào miệng mà nuốt.

Song quái họ Âm y theo phương thức ấy mà sáng chế pho võ thuật kỳ lạ kia, hai thân hình của chúng tuy nhập làm một lăn tròn lông lốc dưới đất nhưng vẫn có thể tùy lúc chộp cứng hay đột kích địch thủ một cách bất ngờ và rất lợi hại. Châu Bá Thông lúc này quá ơ hồ thiếu chút nữa là nguy hiểm đến tính mạng nhưng nhờ Trùng Dương kịp thời khám phá ra những đặc điểm trong võ công của chúng, nên đã dùng Thái Ất huyền công kèm chế chúng lại không cho tiến lên.

Âm thị Song quái vừa chạm vào tiềm lực của Thái Ất huyền công, thân hình bị dội ngược trở lại, chúng cả sợ vội lăn tròn một vòng rồi đứng ngay dậy và lớn tiếng quát tháo:

- Hừ! Nhà ngươi không dám cho chúng ta xông đến gần sao Được rồi, hãy lại đây ta cho bọn mi nếm mùi lợi hại!

- Hà hà! Sư huynh đệ nhà ngươi luôn cả đồ đệ tất cả là tám mạng, mà chúng ta chỉ có hai anh em, lấy tài năng của tám người để chống lại hai anh em ta, như vậy còn gì uy phong Toàn Chân phái các ngươi nữa chứ? Hà hà...!

Trùng Dương xuyt khẽ một tiếng và nói:

- Hai người khỏi cần dùng kế khích tướng mắt công. Tuy chúng ta có tám người nhưng khắc phục hai anh em bọn mi chỉ một mình ta là đủ rồi Bất luận mi dùng quỷ kế gì hay đánh võ thuật nào, cam đoan là bọn ngươi không thể thoát khỏi bàn tay của ta

Lời nói ấy gián tiếp nói rõ một mình Trùng Dương chấp cả hai người Song quái nghe xong cả giận quát lớn:

- Tốt lắm! Chúng ta bắt đầu đi thôi!

Nói đoạn hai người phân ra hai phía tả hữu tiến tới tấn công Trùng Dương.

Trùng Dương nhìn thấy lúc này hai người dùng tay kéo chiếc hộp giãn ra, biết rõ nội lực của đối phương không phải tầm thường, hơn nữa bọn chúng lại mặc y phục bằng loại da trơn tuột càng khó xâm phạm vào cơ thể chúng, và như vậy muốn thắng được Song quái này không thể dùng quyền cước công phu tầm thường được. Trùng Dương sực nghĩ ra một kế hay, chàng liền đứng yên một chỗ chờ cho Song quái nhào đến bên chân, mới giở hông đôi tay áo lên cao, vận đẩy Thái Ất huyền công vào tay áo, đoạn sử dụng thức “Thôi Song Vọng Nguyệt” (đẩy cửa sổ nhìn trăng) nhắm vào người Song quái phát mạnh.

Trên người của Song quái nhờ lớp áo da cá đặc biệt che chở, nên không sợ bất kỳ một môn công phu nào đã kích. Nhưng lúc này chúng đã bị Thái Ất huyền công của Trùng Dương đập cho mấy cái, tuy người chúng không bị thương tích gì nhưng toàn thân cảm thấy nóng buốt như lửa đốt.

Nên chúng vừa thấy Trùng Dương phát hai tay áo, liền biết ngay đối phương dùng Thái Ất huyền công tấn công đến. Chúng lập tức vận khí khinh thân hạ người song song phi cao lên, định nhào lộn mào qua khỏi đầu Trùng Dương rồi đào tẩu xuống núi Tung Sơn.

Nào ngờ Trùng Dương chỉ đợi có thế, thân hình của Song quái vừa cất bồng lên khỏi mặt đất, chàng liền dùng khẩu huyết chữ “Án” trong Thái Ất quyền, đầu tiên chàng giở cánh tay trái lên cao rồi đè mạnh trở xuống, thân mình Song quái mất đi sự tự chủ, theo sự sai khiến của tiềm lực từ trong chiếc tay áo Trùng Dương phát ra, nhào lộn mào giữa không trung rồi hai chiếc đầu đụng mạnh vào nhau đánh “Bùng” một tiếng. Sức va chạm của cái tông ấy quả thật nặng nề

khiến Âm Trường Giang, Âm Trường Hà đụng nhau đến mắt nổ đom đóm, đầu tủa hoa sao, cơ hồ muốn ngất đi

Thì ra Trùng Dương dùng nội lực sử dụng hai khẩu quyết “Khiên” và “Án” trong Thái Ất quyền mượn sức kẻ địch để khống chế địch, ban đầu chàng dùng quyết chữ “Khiên” dẫn dắt thân hình đối phương rời xa nhau, đoạn mới dùng theo quyết chữ “Án” một kéo một giữ, khiến anh em Song quái không còn tự chủ được mà nhào lộn mèο giữa không trung, một người trên cao trút đầu xuống, một người từ dưới đưa đầu lên, sau đấy chàng mới phát mạnh hai tay áo chập thành một, hai chiếc đầu của Song quái như hai trái dừa đánh “bốp” vào nhau tựa như búa thiên lôi đánh phải, đồng một lượt té rơi xuống đất.

Song quái cảm thấy trời đất như xoay tròn, không thể đứng dậy được, vừa té xuống, chúng đã mất cả hồn vía, lật đật chờ dậy bò lồm ngồm như hai con rùa đen trên bãi cát.

Châu Bá Thông và sáu đệ tử Toàn Chân phái thấy thế vỗ tay cười lên ha hả.

Trùng Dương cũng không nhịn được, cười ngất lên và nói:

- Môn công phu ấy quả ngộ nghĩnh, thật giống như rùa biển bò lên bãi cát! Làm thêm một lần nữa xem? Thú vị lắm đấy!

Song quát lảng lảng không thốt một lời, hai tay hai chân nhất tề múa lên thành hai trái cầu người sử dụng ngay Thủy Mẫu công lẫn lông lóc đến tấn công Trùng Dương.

Lần này Trùng Dương lại dùng kinh lực Nhất Dương chỉ xoay nhẹ song chưởng giơ thẳng lên cao, thân hình Song quái liền mất tự chủ bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất, hai người tựa như đăng vân giá vũ bị đẩy tuốt lên sáu bảy trượng cao, sau đấy thân hình hai người như lưu tinh, nham thạch trút đầu rơi băng băng trở xuống, hai chiếc sọ dừa của Song quái tựa như hai trái chùy nện mạnh xuống lòng đất “Bộp!” “Bộp!” vang lên hai tiếng.

Châu Bá Thông vỗ tay cười và nói:

- Tuyệt quá! Môn công phu này nên gọi là “Con rùa mắc câu!”

Sáu đệ tử của Toàn Chân phái thấy Song quái bị té lần này cứ chỉ buồn cười tựa như con rùa đen bị lưỡi câu giựt lên khỏi mặt nước, nên đồng cười rộ lên!

Song quái bị té trước sau hai lần, tuy không đến nỗi gì, nhưng vì lúc nãy hai chiếc đầu tông vào nhau đã làm chúng nhức rēm cả đầu óc, lần thứ hai lại càng nặng nề hơn nữa, từ trên cao té xuống đất, tuy nhờ có chiếc áo da cá bảo vệ thân thể nhưng khắp người cũng đau đớn như dằm, nếu cứ y thế này té thêm vài lần nữa, dù không ngất đi, ít nhất cũng gãy xương lòi gân mà nằm bẹp luôn.

Chúng biết không thể nào địch nổi bản lĩnh của Trùng Dương nên đành quỳ ngay dưới đất và nói:

- Võ học của quý phái thật đúng danh bất hư truyền, anh em chúng tôi hôm nay mới sáng mắt mà biết rằng kẻ giỏi vẫn còn có kẻ giỏi hơn.

Châu Bá Thông đứng bên liền quát lớn:.

- Chúng bây đã phục rồi chưa Mau móc hộp chân kinh trong người ra rồi đem phép rùa đen lúc này bò đúng trăm bước sư huynh ta mới bằng lòng tha chết cho bọn mị

Nhút quái Âm Trường Giang lộ vẻ bất đắc dĩ thò tay vào áo lôi chiếc hộp sừng tê ngưu ra cầm gọn trong tay Châu Bá Thông hờ hờ hét lên:

- Đưa đây cho ta

Chàng vừa định thò tay tiếp lấy chiếc hộp, Âm Trường Giang bất thần dùng sức ném mạnh chiếc hộp lên cao mút trên mười trượng, chiếc hộp bị ném quay tròn giữa không trung và sắp rơi nhanh xuống triền núi

Châu Bá Thông và sáu đệ tử Toàn Chân phái không ngờ sự việc xảy ra như vậy, mọi người cả giận, đồng hét lên như sấm, nhưng Trùng Dương như đã đoán được trước ý định của đối phương sẽ làm như thế nên chàng không chút chậm trễ, chiếc hộp vừa bị ném đi, chàng liền sử dụng thế “Độc Hạc Xung Tiêu” nhảy vút lên cao, phi xa hơn ba trượng, vừa đúng phương hướng của chiếc hộp rớt xuống, bình tĩnh giơ tay ra bắt gọn chiếc hộp, sau đấy quấy mình một cái, thân hình tựa một chiếc nhận đập cánh lượn tròn giữa không trung đáp nhẹ nhàng xuống đất.

Châu Bá Thông tức giận cảnh hông, không thèm phân phải trái, hùng hổ sử chưởng lên thoi mạnh vào ngực kẻ địch. Âm Trường Giang cười lên một tiếng quái dị, thân hình liền nhào ngay xuống đất lăn tròn, nhanh như cơn gió lãn lông lốc đến dưới chân Châu Bá Thông rồi quơ tay níu cứng hai tay của chàng.

Châu Bá Thông nhanh như cắt trầm cổ tay xuống đánh trúng giữa đỉnh đầu của Âm Trường Giang nghe “bộp” một tiếng, nếu phải là người thường trúng phải chưởng ấy là bể đầu phọt óc chết không kịp thở! Nhưng Âm Trường Giang nhờ có chiếc áo da cá che chở bên ngoài nên chỉ ngất đi một chút rồi thôi, y nhoi người lên ôm lấy nửa thân dưới của Châu Bá Thông vận sức vật mạnh, hai người đồng té lăn cù dưới đất, ôm xà nẹo nhau thành một khối, và cứ thế hai người lăn qua lộn lại dưới đất, tay nắm chân đạp, đầu nhau một trận chí tử.

Âm Trường Hà định thừa cơ hội không ai để ý rút lên trốn xuống núi, Mã Khưu hai người liền sấn bước ra trước cản lại, đoạn hét lớn:

- Cầu tặc, chạy đi đâu

Song kiếm của hai người đã phân tả hữu hai bên đâm thốc tới, Âm Trường Hà cạy vào chiếc áo da đặc biệt không sợ đao kiếm đâm thủng được, nên không thèm tránh né, giơ hai tay sử dụng thế “Hải Mãng Triền Yên” (rắn biết vắn ngang lưng) trong pho Thủy Lăng quyền, chộp lấy hai lưỡi kiếm đồng thời phi nhanh hai chân đá vào hạ bộ của người

Nào ngờ bản lĩnh của Mã Ngọc và Khuru Xử Cơ cũng không kém lanh lẹ, hai tay của Âm Trường Hà chưa chạm đến lưỡi kiếm thì Mã, Khuru hai người đã thân nhanh kiếm trở về, thân hình thối lui ra sau ba bước. Hai tay chận của Âm Trường Hà rơi vào khoảng không. Y chưa kịp đứng vững thì mũi kiếm của Vương Xử Nhất và Đàm Xử Đoan đã đâm chéo vào hạ bộ của y

Âm Trường Hà lẹ như cheo tứ chi chập thành một người y đã cuộn tròn thành một trái banh người lăn tròn dưới đất vừa vặn hai mũi kiếm của Vương, Đàm hai người chém trúng vào thân hình y, nhưng nhờ lớp da cá cản lại, đâm không thủng được. Hai người công lực còn non kém, không biết lập tức triệt kiếm trở về nên bị Âm Trường Hà ngoéo tay ra chụp lẹ được mũi kiếm dùng sức giựt mạnh một cái Vương, Đàm hai người thờ ơ không kịp đề phòng, hai chân không nung được, chới với té nhào vào lòng của Âm Trường Hà.

Trùng Dương vừa chụp được chiếc hộp thân hình còn lơ lửng ở giữa không, đã thấy Châu Bá Thông và sáu đệ tử của mình cùng anh em Song quái đang quần nhau túi bụi thành một khối, khó rút đôi ra được.

Chàng lập tức vận dụng hết kinh lực của Nhất Dương chỉ giờ hai ngón tay bên bàn tay trái ra hướng xuống mặt đất vạch một vòng tròn, liền khi đó từ mặt đất bỗng nhiên cuộn cuộn nổi lên một trận cuồng phong. Sức mạnh của trận cuồng phong ấy thật vô cùng kinh khủng, thân hình Âm Trường Giang và Châu Bá Thông đang dính xà nọ nhau bị sức hút của cơn gió mãnh liệt ấy nhắc bổng lên khỏi mặt đất.

Âm Trường Giang hoảng hốt vội buông Châu Bá Thông rạ Hai anh em Song quái bị kinh lực Nhất Dương chỉ của Trùng Dương điều khiển đi băng băng đi từ miền núi cao rơi lông lốc xuống chân núi Tung Sơn.

Châu Bá Thông bị Âm Trường Giang ôm trong lòng từ nãy giờ thiếu điều muốn đứt cả hơi thở, may nhờ sư huynh Trùng Dương dùng Nhất Dương chỉ mới giải cứu được cơn nguy khốn, trong lòng hết sức phẫn nộ, liền nhảy dựng lên định đuổi đập chúng cho đã nư, Trùng Dương vội lớn tiếng gọi lại:

- Sư đệ, giặc cùng chó đuổi, như vậy cũng đủ cho chúng tổn rồi, để mặc chúng chạy đi thôi

Châu Bá Thông tuy từ nhỏ đã quen tậ cứng đầu cứng cổ, tánh rắn mắc không chừa, nhưng bình nhật rất sợ sư huynh của mình, nên vừa nghe Trùng Dương khuyên ngăn liền dừng chân đứng lại

Anh em Song quái thân hình như hai trái dừa khô rụng xuống, lăn tròn xuống triền núi trên mấy mươi vòng cho đến lúc người của chúng chạm nhằm một phiến đá tròn như cái mòm nhô ra ở triền núi ngăn thân hình chúng lại mới lóp ngóp bò dậy được.

May nhờ lớp da cá bảo vệ lấy thân thể, chúng mới khỏi bị thương tích.

Song quái hít mạnh một hơi dài rồi mới từ từ đứng thẳng người lên được. Âm Trường Giang bỗng ngẩng đầu lên gọi lớn:

- Những tặc đạo man rợ của Toàn Chân phái kia Gia gia hôm nay chịu thua bọn mi một keo! Nhưng bọn mi ý đồ người mà thắng chúng ta cũng chẳng danh dự gì. Nếu bọn mi có gan thì ngày đọan nhật sang năm hãy đến Đông Hải Lục Hoành đảo cùng chúng ta thử tài một phen! Nếu bọn mi nhất gan chẳng dám đến, thì anh em chúng ta sẽ rêu rao với khắp võ lâm giang hồ là: Nhân vật Toàn Chân phái là bọn chuột nhắt chỉ “Có tài ý chúng hiệp cô” thôi!

Trùng Dương chưa kịp trả lời, Châu Bá Thông đã nổi nóng không nhịn được liền hót lời:

- Có cái gì mà không dám? Nếu bọn bây muốn danh dự. thì sang năm đúng mừng năm tháng năm tiết đọan nhật, ta sẽ cùng mấy sư diệt tới Lục Hoành đảo cho chúng mi nếm mùi “Vinh dự” cho biết.

Những lời khinh xuất không chút đắn đo lợi hại của Châu Bá Thông, Vương Trùng Dương dù muốn ngăn lại cũng không kịp được.

Âm Trường Giang khoái trá cười lên điên dại nói:

- Tốt lắm! Quân tử một lời như giấy chắm mực đen? Sang năm “Đoan ngo” anh em lão gia chờ tại Lục Hoành đảo

Nói đoạn, hai anh em Song quái tựa như hai làn khói đen phi nhanh xuống triền núi Tung Sơn, phút chốc đã mất dạng.

Trùng Dương rầy sư đệ:

- Bá Thông, em đã lớn mà tánh như con nít, những lời gian hoạt như bọn chúng, sư đệ hơn thua lời nói mà làm gì? Đã hứa rồi mà không giữ lời, sẽ làm thiên hạ chê cười. Nhưng nếu giữ trọn lời hứa, có phải chuốt lấy bao nhiêu sự phiền lòng không?

Châu Bá Thông chu mỏ đáp:

- Nó khích thế ai mà chịu nổi chứ? Hai con quỷ lùn ấy đúng là bọn bàng môn tả đạo, sớm tối gì tôi cũng quyết đấm cho bọn chúng một trận toi bời tôi mới hả tức!

Quả nhiên ngày hôm sau, Châu Bá Thông một mình lò mò đến Đông Hải gây ra lắm sự hãi hùng. Thiếu chút nữa bị sa hầm trên Lục Hoành đảo, may nhờ có Đông Tà Hoàng Dược Sư cố giải vây cho mới sống sót trở về.

Trùng Dương thờ dài lắc đầu không đáp! Chàng đã có ý định tìm sự thanh tĩnh để hưởng thú vô vị. Nhưng từ lúc tìm được Cửu Âm chân kinh. Hộp kinh chưa mở ra được mà đã gây ra bao nhiêu sự việc rắc rối rồi, nếu sau này mở được chiếc hộp, chân kinh được đem ra ngoài thì sự rối rắm lại càng nhiều hơn nữa, mà không chừng tất cả cường địch trong võ lâm sẽ ủa nhau tìm đến đây mà quấy nhiễu hết tốp này đến tốp khác thì biết đời nào mới yên ổn được.